

at hver af dem kan behandles for sig. Da denne sidste Sag nu er fuldkommen færdig fra Althingets Side, staaer der saaledes ikke Andet tilbage, end at et Lovforslag derom vedtages af Rigsdagen og stadfæstes af Kongen, og da det nu med Hensyn til et saadant Lovforslags reelle Indhold allerede er givet, at baade Rigsdagen og den nuværende Regjering derom ere saa enige, at de enkelte Smaaforandringer, som maatte ønskes, let maatte kunne foretages, saa var der jo al Udfigt til, at Sagen uden stor Strid eller Tidsanvendelse vilde kunne føres tilende. Jeg maatte, som sagt, troe, at denne min Opfattelse af Opgaven ganske stemmede med Regjeringens Fremgangsmaade, og jeg kan ikke nægte, at det derfor forundrede mig at see, hvorledes den høitærede Justitsminister aabenbart misforstod, hvad jeg derom udtalte i min Forespørgsel forleden. Nøglen til denne Misforstaaelse har jeg nu imidlertid fundet i den Skrivelse fra Justitsministeren til Folkethingets Finantsudvalg, som vistnok vil være det høie Thing bekendt. Deri har Ministeren opstillet tre Alternativer, mellem hvilke Regjeringen kunde vælge, nemlig enten at stille den hele Sag i Bero og at lade Islands Forfatningslov, hvorom der nu i 20 Aar har været ført Forhandlinger, falde til Jorden uden Resultat, medens man vedbliver at regjere Island paa samme Maade som hidtil, eller ogsaa at sætte begge de Althinget forelagte Lovforslag i Kraft, saasnart Lovforslaget om Islands forfatningsmæssige Stilling i Riget havde opnaaet Rigsdagens Samtykke, eller endelig som det 3die Alternativ at lade Lovforslaget om Islands forfatningsmæssige Stilling ikke blot nu blive ført til Ende og forelagt Hans Majestæt Kongen til Stadfæstelse, men ogsaa strax at sætte samme i Kraft. Mod dette 3die Alternativ — de to andre anseer jeg det ikke for nødvendigt her at beskæftige mig med — har Ministeren i sin Skrivelse til Finantsudvalget indvendt, at han ikke troer, at Rigsdagen vilde være villig til at afstaae nogen Deel af sin Myndighed til Regjeringen istedfor til Althinget, og at heller ikke Regjeringen har kunnet ønske at være absolut Herre over de Midler, som til-

staaes til Gavn for Island, hvilket han i sit Svar paa min Interpellation forleden tillige betegnede som stridende mod vore almindelige forfatningsmæssige Forhold. I Alt dette er jeg nu fuldstændig enig med den høitærede Minister, men paa den anden Side haaber jeg da, at han vil være enig med mig i, at dette aldeles ikke rammer, hvad jeg her foreslaaer. Vedtages det nemlig, saa vil den Myndighed, som Rigsdagen giver fra sig, ikke overdrages til Gnevælden, men kun til Kongen i Forening med Althinget, og det Pengebeløb, som Rigsdagen vil stille til Islands Raadighed fra det Dieblif af, da det selv overtager Ansvar for sine Finanser, overdrages til Isønderne, altsaa til Kongen og Althinget i Forening og ikke til Kongen alene. Efter mit Forslag, og efter hvad Ministeren selv maa have tænkt sig dengang han skrev sine Motiver til det Althinget forelagte Lovudkast, vil dette vel strax efter Vedtagelsen og Kongens Stadfæstelse være at publicere, men det vil først træde i Virksomhed samtidig med en Lov om Islands særlige Forfatning og altsaa først til den Tid, som Regjeringen maatte bestemme, uden at den deri i mindste Maade vil være bunden ved nogen Beslutning fra Rigsdagens Side. Nu er det vel ganske sikkert ikke normalt, at man af tvende Love, der indbyrdes betinge hinandens Virksomhed, give den ene tidligere, end den anden kan gives, men det er jo desværre ogsaa vist, at Forholdene ikke ere normale, og det tør dog heller ikke oversees, at det jo dog kun beroer paa Regjeringen selv, om den finder det rigtigt at udstede den særlige islandske Forfatningslov strax, idet Rigsdagen vistnok ikke blot vil finde det rigtigt med Hensyn hertil ikke at udøve noget som helst Tryk paa Regjeringen, men ikke engang vil fastholde det Tilbud, som Regjeringen i forrige Session gjorde Rigsdagen, at den særlige Lov først skulde træde i Kraft, naar Rigsdagen ved en Beslutning dertil havde meddeelt sit Samtykke. Men naar der saaledes i Overeensstemmelse med det, der maa have været Tanken ved den Udskillelse, som Regjeringen selv har gjort mellem de tvende Althinget forelagte Lovforslag og i Overeensstemmelse med, hvad Regjeringen i sin Meddelelse til